

Một Khởi Đầu Mới

Contents

Một Khởi Đầu Mới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11

Một Khởi Đầu Mới

Giới thiệu

Anh không biết gì nguyên nhân gì mà tự nhiên mình lại xuyên không qua cái thời cổ đại. Nhưng ở th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-khoi-dau-moi>

1. Chương 1

Editor: mèmỡ

Một chuyện xưa kết thúc, thường cũng là khởi đầu cho một chuyện xưa khác.

— — —
“Cắt! Cắt ——” Đạo diễn Giang ném cái loa trong tay, bật dậy, “Tổng Tuần Hiền, tôi muốn anh diễn người chịu trọng thương còn khàn cả giọng bảo nữ chính mau chạy đi. Anh trợn mắt như cá chết đọc lời thoại gì đó hả? Điếu vắn à?”

Nhân viên đoàn làm phim xùy một tiếng phụt cười, lại nhanh chóng nín lại.

Diễn viên bị mắng đang treo lơ lửng trên dây, thờ ơ nói: “Đạo diễn, là ông yêu cầu quá cao thôi. Tôi ở chỗ này, vừa cao, gió lại lớn, căn bản là không phát huy nổi. Hơn nữa, lời thoại cái gì, không phải có hậu kỳ phối âm sao?”

Đạo diễn Giang tức giận đến hai mắt đỏ lên, lỗ mũi phun khí, biến thành Bạo Long chuẩn bị lao qua, nhân viên của đoàn làm phim vội xông tới ôm lấy đùi anh.

“Đạo diễn Giang, bình tĩnh đi! Tổng gia đầu tư nhiều tiền như vậy, không phải muốn cho tiểu công tử diễn chơi sao? Ngài đừng nghiêm túc như vậy. Chỉ cần quay được sẽ không làm bọn họ thất vọng rồi.”

Đạo diễn Giang cắn chặt răng, đặt mông ngồi về ghế đạo diễn.

Một thể hệ đạo diễn tinh nhuệ như anh, tuổi trẻ có tài, tác phẩm đầu tay được giải vàng điện ảnh, có thể nói là nở mày nở mặt. Nhưng tác phẩm đầu tư công phu lại không có lời, lại kiêm khủng hoảng kinh tế đầu tư thất bại. . . . . cái gọi là một phen tiền làm khó anh hùng hảo hán, người tương lai sẽ đoạt giải Oscar như anh không ngờ lại có ngày lưu lạc đến mức cầm tiền tài trợ quay phim thần tượng khoa trương lại giả tạo cho thiếu gia nhà người ta.

Trong lúc đạo diễn Giang tinh anh đang thương thân trách phận, Tống Tuấn Hiền đã ngồi xuống giữa vòng vây của mọi người. Nhân viên trang điểm nhanh chóng trang điểm lại rót nước cho hắn.

“Nước.” Tống công tử một chữ ngàn vàng

Trợ lý Tần Hiểu Nhiễm đứng bên lập tức đưa nước đã pha mật chuẩn bị sẵn từ trước qua.

Tống Tuấn Hiền nhấp một ngụm, “Hơi ít mật, lần sau chú ý.”

“Dạ, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Tần Hiểu Nhiễm vội vàng cúi đầu cúi người.

“Lại có lần sau, cô sẽ không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Tống Tuấn Hiền nói tiếp, “Lung.”

Tần Hiểu Nhiễm nhanh chóng đưa tay ra dấm lưng cho Tống lão gia

“Mạnh một chút. . . . . Nhẹ chút. . . . . Lại mạnh một chút. . . . . Bên trái, ừ, bên phải xuống dưới một chút. . . . .”

Tần Hiểu Nhiễm không dám chậm trễ. Cô nghe theo chỉ huy, lấy ra các kiểu kỹ năng, biểu diễn tất cả phương thức mát xa Pháp, mới hầu hạ được Tống Tuấn Hiền thoải mái.

Người đại diện Trương Lôi đi tới, kì quái lại hâm mộ Tống Tuấn Hiền đang hưởng thụ trợ lý mát xa.

“Nhị thiếu, trời cũng không còn sớm. Giờ là lúc mát xa sao? Không phải. Hôm nay lại chịu khó một chút, cố gắng quay nốt mấy cảnh này được không?”

Tống Tuấn Hiền mở đôi mắt xéch xinh đẹp kia ra, vô cùng miễn cưỡng giận dữ nói: “Được rồi, tôi liệu mình bồi quân tử vậy.”

Tần Hiểu Nhiễm ở phía sau hắn nhện không được trợn trắng cả mắt.

Đến cùng ai hầu ai?

Nơi này, trường quay này, ai không cầm tiền Tống gia, liệu mình đến hầu hạ công tử hắn chứ?

Kỳ thực bình tĩnh mà xem xét, nói dung mạo, Tống Tuấn Hiền này tuyệt đối có thể tiến thân vào top Giới Điện Ảnh và Truyền Hình

Nghe nói tổ mẫu là quý tộc Nga. Tống công tử có thân hình rắn chắc, cao ráo, khí chất tuấn tú nho nhã. Mắt xéch, môi mỏng, cười lộ lên bảy phần lịch sự, ba phần câu hồn, khiến người rung động lại không biết là hấn lỗ măng. Fan của Tống Tuấn Hiền yêu bề ngoài đẹp đẽ của hắn, còn so sánh hắn với “Ngọc thụ quỳnh hoa”

Nhưng con người không thể chỉ nhìn vào lớp da bên ngoài. Tần Hiểu Nhiễm luôn nghĩ như vậy. .

Fan Tống Tuấn Hiền đều không biết, bên dưới bề ngoài xinh đẹp kia, kỳ thực cất giấu một linh hồn như cục cứt chó.

Ích kỷ, bá đạo, lạnh lùng, ác độc, hư vinh, háam làm giàu, háo sắc. . . . .

Nếu không có tiền tài bối cảnh lớn mạnh của Tổng gia cùng công ty đại diện dũng mãnh đến độ có thể giúp nước Mĩ trừng phạt thủ đoạn quan hệ xã hội của Iraq kia, thì công tử bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa như hắc sao có thể may mắn đến mức này.

Tần Hiểu Nhiễm thở dài. Làm một trợ lý nhỏ bị nô dịch bị miệt thị, mỗi lần cô cố vũ bản thân phải tiếp tục kiên trì, đều sẽ nói với chính mình: Hi, Hiểu Nhiễm, ít nhất Tổng Tuấn Hiền để nhìn hơn bác gái Tây Môn?

2. Chương 2

Editor: mèomỡ

Giờ phút này, Tổng Tuấn Hiền mặc áo trắng như tuyết đang vừa bay giữa không trung, vừa hữu khí vô lực gào lên: “Nhược Hinh, không cần lo cho ta, nàng đi mau đi!”

Nữ chính là người mới, trẻ tuổi xinh đẹp, vẫn còn đang học ở học viện điện ảnh. Nhưng người ta dù sao cũng xuất thân chính quy, kỹ thuật diễn so với Tổng công tử đúng là sinh ra một kỷ nguyên mới.

Chỉ thấy cô thâm tình bi thống kêu to: “Không! Quân Diệu, nếu chết chúng ta cùng chết!”

Tổng Tuấn Hiền kia vẫn dùng giọng điệu nửa chết nửa sống: “Nhược Hinh, ta tình nguyện chết, cũng muốn nàng sống tốt!”

Nữ chính mảnh mai bị nữ phụ lòng dạ hiểm độc cưỡng ép lôi đi.

Kỹ thuật diễn như gió bão của cô nương này đối mặt với Tổng Tuấn Hiền đang trợn mắt như cá chết vẫn không bị ảnh hưởng, nước mắt như suối trào, khóc đến khản cả giọng: “Quân Diệu, chàng nhất định phải sống sót trở về. Ta. . . . . Ta cùng đứa con trong bụng đều chờ chàng trở về ——” .

Thật sự là khiến người nghe rơi lệ đau lòng.

Tần Hiểu Nhiễm không khỏi sờ sờ da gà nổi trên gáy.

Đã quên nói, kịch bản Chuyện tình công tử Minh Nguyệt khuynh đảo giang hồ đầu tư hai ngàn để quay này cũng là do Tổng nhị thiếu “Đa tài đa nghệ” viết.

Tổng Tuấn Hiền đương nhiên diễn vai nam chính. Đoàn phim còn cố ý mời một nam diễn viên năm đó thật hot bấy giờ thật bụi, trước kia luôn diễn đại hiệp giang hồ, công tử tình thánh, đến diễn vai nam phụ phản diện.

Nghe nói cái này cũng là do Tổng Tuấn Hiền lén gợi ý. Nguyên nhân là mối tình đầu của hắn trước kia luôn ghét hắn không có ý vị nam nhân như giang hồ tình thánh này, cho nên đá hắn.

Tổng Nhị công tử luôn luôn ghi hận đến bây giờ, hiện giờ cố ý tiêu tiền mời người ta về, diễn một kẻ xui xẻo cả ngày bị nữ chủ khinh bỉ, bị nam chủ đánh đập, bị đồng nghiệp xa lánh, ra cửa gặp mưa, mưa đồ ăn mất tiền, vợ vượt tường, con gái yêu sớm, luyện công còn phải tự cung.

Hẹp hòi cùng biến thái như Tổng Tuấn Hiền, thật sự khó gặp.

Xuất phát từ tuyệt vọng cùng thỏa hiệp, hai cảnh kế tiếp, đạo diễn Giang đều vô cùng sáng khoái thông qua.

Cảnh cuối cùng ngày hôm nay cũng là cảnh quan trọng nhất, là nam chủ đang chịu trọng thương, hộc máu như nước, vào thời điểm máu chốt phi thân, một phát đá tên nam phụ phản diện xấu xa vào trong nước.

Cảnh này hôm qua đã tập luyện vài lần rồi. Tuy rằng bản thân diễn viên chỉ thực sự quay mấy cảnh cận mặt, còn lại đều dùng diễn viên đóng thế, nhưng Tổng Tuấn Hiền xuất phát từ oán thù riêng, kiên trì nếu như không thực sự đá nam phụ một cái thề không bỏ qua.

Tần Hiểu Nhiễm nhìn nam phụ Tô Phàm đang treo trên dây, tuy rằng mặc áo bào đồ thô tục, nhưng mày kiếm mắt sáng, khí vũ bất phàm, so sánh với Tống Tuấn Hiền tự kỉ, quá yêu bản thân, mày gian mắt chuột, nhìn thế nào cũng càng thấy giống nam chủ ngay thẳng.

Nhớ lại khi Tần Hiểu Nhiễm cô vẫn là học sinh cấp 2 ngây thơ, cũng từng không ít lần háo sắc với tấm áp phích của “Đan Phong công tử” Tô Phàm. Còn gì đau lòng hơn so với việc xem thần tượng ngày xưa bị một tên cận bã cực phẩm bắt nạt.

Tống Tuấn Hiền thật sự là quá ghê tởm. Tần Hiểu Nhiễm nhịn không được nói thảm. Loại công tử nhiều tiền không có chỗ tiêu, ám đầu này, tốt nhất nên nhảy cầu cho tỉnh một chút.

“Cái gì? Anh nói. . . .” Kinh Tế Nhân tiếp cú điện thoại, nghe xong một lát, lập tức kêu to, khiến Tần Hiểu Nhiễm liền phát hoảng, “Anh nói Tống Tử Mân phu nhân. . . .”

Giờ phút này trên trường quay, hai người Tống – Tô đang bị cáp treo đưa lại gần nhau. Tống công tử chuẩn bị ra chiêu, Tô Phàm cũng làm ra tư thế ngăn cản

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh. Chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, Tống Tuấn Hiền vèo một cái tựa như rơi vào nồi sủi cảo, tạo thành một đường cong, rơi vào hồ nước cách đó không xa, hơn nữa nước bắn tóe lên còn tạo thành hình một đóa kim nguyên bảo.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến mọi người choáng váng. Mọi người sửng sốt ba giây, mới hô hoán xông lên.

Rơi xuống nước là thần tài của bọn họ, nếu đụng vào đâu, chị gái Tống Tuấn Hiền, tổng giám đốc của Vũ Quang – Tống Tử Mân phu nhân, phỏng chừng sẽ chôn tất cả bọn họ theo.

Vài chàng trai không để ý nước hồ mùa đông lạnh như băng, ào ào nhảy vào ao cứu giá.

Những người khác vội hô to

“Chết rồi!”

“A, Tống tiên sinh mau tỉnh lại!”

“Bác sĩ! Bác sĩ mau đến đây!”

“A, không thở!”

“Cái gì? Không thở? Ôi tổ tông ơi, anh ta không thể chết được! Mau gọi cấp cứu!”

3. Chương 3

Editor: mèomỡ

Tống Tử Kính cảm thấy có người ra sức ấn vài cái trên ngực hắn. Hắn phun một ngụm nước, rút cục thở gấp ra hơi.

“Trở lại bình thường rồi ! Trở lại bình thường rồi !” Có người may mắn kêu to.

Hắn cảm thấy trên người vừa ẩm vừa lạnh, tóc che khuất tầm mắt.

Dường như có bầy, tám cánh tay đỡ hắn, người tập võ miễn cảm khiến hắn nhận thấy được càng ngày càng nhiều người vây chung quanh.

“Đây là lúc ngẩn người sao? Không phải! Còn không mau lấy cốc nước lại đây.” Một người đàn ông hô to. Giọng nói mang theo chút khẩu âm, cũng không khó để nghe hiểu.

Có người cạy miệng hắn ra, không đợi hắn phản ứng, liền đem chất lỏng hương vị là lạ rót vào miệng.

Rượu này sợ là đã hỏng rồi, quả thực còn khó uống hơn nước tiểu. Tống Tử Kính suýt chút phun ra. Nhưng rượu xuống bụng, mang đến một luồng sức nóng, khiến thân thể lạnh như băng của hắn dễ chịu hơn một chút.

“Ngài có khỏe không, Tống tiên sinh?” Một cô gái run sợ hỏi.

Tống Tử Kính nghe giọng cô thân thiết, vội đưa tay ngăn lại, “Tại hạ không sao, cô nương đừng lo lắng.”

Bản thân đi thuyền rơi xuống nước, sợ là bị dòng nước cuốn tới hạ du, được thôn dân ven bờ cứu lên.

Nói cũng kỳ quái, ngày ấy trời trong nắng ấm, sông kia cũng không có bãi đá ngầm nguy hiểm, sao thuyền đang đi bình thường lại bị cuốn vào lốc xoáy? Chẳng lẽ là gặp thủy quỷ hà đồng* trong truyền thuyết, đến lấy tính mạng người qua đường?

Suy nghĩ của Tống Tử Kính không ngừng thay đổi, cũng không chú ý tới mình vừa mới lên tiếng, người chung quanh tĩnh lặng, sau mới lại tiếp tục nói chuyện.

Có người quần một khăn bông rất lớn lên người hắn, lau tóc cho hắn. Vải bông lông xù này, khô ráo mềm mại, dĩ nhiên là cho tới bây giờ hắn chưa thấy qua.

Người đàn ông mới vừa rồi gọi người lấy rượu lại hỏi: “Nhị thiếu, ngài có chỗ nào không thoải mái không?”

Tống Tử Kính không thích cách xưng hô của hắn, trước chọn trọng điểm trả lời, nói: “Tại hạ tất cả đều tốt, chính là không biết gia phó cùng ta rơi xuống nước thế nào rồi? Đại ca có vớt lên được những người khác không?”

Trương Lô nghe câu trả lời kỳ quái đến cực điểm này, sau một lúc lâu mới nói: “Cái kia, chỉ có một mình ngài rơi xuống nước thôi.”

Xem ra là không tìm được gia tộc của mình. Tống Tử Kính không khỏi thở dài, nghĩ rằng những người hầu đều không biết bơi, sợ là đã lạnh ít dữ nhiều rồi.

Chính hắn nắm lấy khăn bông lau khô nước trên mặt, vén tóc mái, ngẩng đầu nhìn lên, thoáng chốc sững sốt.

Chỉ thấy trước mặt mình ngồi một cô gái hơn hai mươi, dung mạo coi như thanh tú, chính là tóc cắt chỉ tới bên tai, mặc áo bông màu xanh lam to sụ, lại chỉ mặc quần không mặc váy. Quần vải thô kia còn bó sát người, cô gái lại ngồi, đường cong hai chân lộ liễu cũng không biết xấu hổ chút nào. Chẳng những như thế, trên chân còn đi một đôi hài da trâu, hình dáng cũng cực kỳ cổ quái.

Tống Tử Kính nhìn trái nhìn phải, mới phát hiện chung quanh cả trai lẫn gái, đều trang điểm tương tự. Nam tóc quá ngắn, dán vào da đầu, có người còn có thể đội mũ cổ quái chỉ che một phần. Nữ tất cả đều mặc quần vải thô, nếu tóc không ngắn, thì là tóc tai bù xù.

Tống Tử Kính nhìn nam nữ đó tuổi cũng không nhỏ, khuôn mặt ai ai cũng mệt mỏi, nữ thì ai ai tóc cũng khô vàng. Trong lòng hắn không khỏi run lên, chẳng lẽ mình bị một đám khổ địch cứu lên?

Nhưng ở Đông Tề, làm Lại Bộ Thượng Thư bốn năm, Tể Tướng ba năm, nhưng không biết triều đình có nô dịch quan tướng cùng khổ địch sung quân đến vùng này.

Tần Hiểu Nhiễm thấy ánh mắt “Tống Tuấn Hiền” đại ra, nửa ngày cũng không nói chuyện, sốt ruột nói: “Tống tiên sinh, Tống tiên sinh ngài sao vậy?”

Tống Tử Kính đưa ra tay túm lấy cổ tay cô, “Sao cô biết ta họ Tống?”

Đối mặt với trận địa sẵn sàng đón quân địch, Tống Tử Kính cho rằng gặp phải thích khách, Tần Hiểu Nhiễm trả lời, không quên nhìn trời kinh hãi: “Ngài không có việc gì là tốt rồi. Mau đi thay quần áo đi, đừng đùa.”

“Đúng vậy đó, nhị thiếu.” Trương Lô cũng lau mồ hôi lạnh, “Đây là lúc đùa sao? Không phải. Ngài cẩn thận cảm lạnh. Tôi còn có việc muốn nói với ngài.”

Mọi người cũng bầy miệng tám lời khuyên Tống Tử Kính đi thay quần áo. Ngữ điệu thoải mái của bọn họ ngược lại khiến Tống Tử Kính đang căng thẳng có chút không biết làm thế nào cho phải.

Cái cô nương tên Hiểu Nhiễm không nói hai lời liền đến đỡ Tống Tử Kính.

“Không nhọc cô nương.” Tống Tử Kính vội tránh ra, “Tại hạ tự mình làm?” .

Còn tại hạ. Người có thể xưng “tổ tông” cô , giờ lại xưng “Tại hạ” rồi.

Tần Hiểu Nhiễm nhin không được hừ cười lạnh một tiếng.

* Hà đồng – : là một sinh vật huyền thoại, một loại thủy quái trong văn hoá dân gian của Nhật Bản.

4. Chương 4

Editor: mèomõ

Tống Tử Kính cố hết sức đứng lên, ngẩng đầu nhìn, lại sợ ngây người lần nữa.

Đây là nơi nào?

Đập vào mắt đó là cung điện nguy nga, chỉ thấy gạch ngọc khắp nơi, ngói vàng lợp mái, mái cong đầu cung*, rường cột chạm trổ.

* đầu cung: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu

Tống Tử Kính hẳn làm quan nhiều năm, chẳng phải chưa gặp qua hoàng cung đại điện. Nhưng, hẳn rõ ràng là rơi xuống nước ở vùng núi sông xa xôi hẻo lánh, sao có thể lưu lạc đến cung điện?

Mà người bên cạnh rõ ràng đều giống như người hầu, sao có thể công khai đi lại trong hoàng cung như vậy.

Tần Hiểu Nhiễm không nhẫn nại chờ Tống Tử Kính ngẩn người, lôi kéo hắn đi về phía phòng nghỉ. Nơi đó có phòng tắm, trước nhanh chóng để Thái Tử Gia này tắm nước ấm.

Tống Tử Kính đi theo cô, mới phát hiện cung điện này chẳng những lớn, hơn nữa tất cả nam nữ trong cung đều trang điểm quái dị, nữ cho dù có mặc váy, cũng đều mặc quần bó sát ở bên trong, giày cao lại nhọn, không biết các cô đi đường kiểu gì. Chẳng lẽ đó là một loại hình phạt sao?

Còn có, trong tay nhiều nam nữ cầm một cái hòm nhỏ, đi đến một chỗ, liền tiến đến trước mặt khoa tay múa chân một chút, còn có người nhìn hòm làm khuôn mặt tươi cười. Thật sự quý dị. .

Lại nói dưới bậc thềm đại điện kia, không phải chậu hoa, ngược lại là hai cái thùng gỗ, mặt trên viết. . . . .

“Tái chế. . . . . Không thể tái chế. . . . .”

Vì chiếu cố du khách Hongkong mà in chữ phồn thể, Tống Tử Kính nhận ra được. Nhưng ý trên đó hẳn lại không hiểu.

Còn có đồng chữ như nòng nọc đằng sau, là tiếng nước nào.

Tần Hiểu Nhiễm đi vài bước, phát hiện “Tống Tuấn Hiền” không đi theo. Cô nhìn lại, Tống thiếu gia đang hết sức chuyên chú nghiên cứu thùng rác, cô suýt chút nữa chết

“Tôi nói, nhị thiếu, xin ngài đừng đùa! Ngài muốn bị bệnh, trì hoãn tiến độ quay phim thì sẽ có chuyện, Tống giám đốc Tống mà biết, chúng ta đều xong đời.”

Tống Tử Kính quay đầu nhìn cô, rốt cục hỏi ra vấn đề hắn luôn luôn muốn hỏi: “Đây là nơi nào?”

May quá, Tần Hiểu Nhiễm âm thầm châm chọc, hắn không hỏi “Tôi là ai” đã rất tuyệt rồi

Loại chuyện chập mạch này Tống Tuấn Hiền đã làm ra vài lần, Tần Hiểu Nhiễm cũng chỉ có thể giả vờ không thấy. Dù sao nếu con người không dùng đến não trong một khoảng thời gian dài, não cũng sẽ thoái hóa.

Tần Hiểu Nhiễm vẫn luôn cảm thấy nếu như não người khác đầy nếp nhăn, thì não của Tống Tuân Hiền kia nhất định là một khối đậu phụ. Miếng đậu phụ này thỉnh thoảng có chút trục trặc, âu cũng có thể thông cảm.

Cô trả lời: “Nơi này là Hoàn diêm.”

“Hàng điện? Gia chủ của cô nương tên gọi là gì?”

Tần Hiểu Nhiễm trợn trắng mắt, “Chủ nhân nhà tôi họ Hồ, người giang hồ gọi Đào ca.”

“Vậy, tại hạ muốn cầu kiến chủ nhân nhà cô nương, cô nương có thể thay ta bẩm báo không?”

“Muốn gặp ông ấy, anh có thể đi làm đại biểu nhân dân toàn quốc!” Tần Hiểu Nhiễm nhin không được, “Tống tiên sinh, ngài âm ỉ mất trí nhớ cũng tốt, ồn ào xuyên không cũng được, dù sao cũng phải chờ thay quần áo ướt ra rồi nói sau.”

“Đến cùng tại sao mà cô nương biết tại hạ họ Tống ?” Tống Tử Kính lại hỏi.

Tròng mắt Tần Hiểu Nhiễm sắp lộn ra sau lưng mắt thôi, “Tôi xin ngài. Tôi làm trợ lý cho ngài nửa năm, vẫn là do chị gái ngài – Tống phu nhân tự mình phỏng vấn. Ngay cả ngài họ gì tôi còn không biết, tôi còn có cơm ăn chắc? Được rồi, chúng ta nói chuyện nhẹ nhàng nhé, ngài là quý nhân hay quên, không sao. Nhưng xin ngài nhắc chân lên, đến phòng nghỉ thay quần áo đi.”

Tống Tử Kính nghe xong không vui, coi đối phương thật sự là tôi tớ, không khỏi giáo huấn nói: “Nữ tử như cô nương thật sự quá khinh cuồng vô lễ.”

Tần Hiểu Nhiễm suyết chút nữa đứng không vững, phối hợp với lời kịch của hần: “Dạ dạ, nô tì sai rồi, công tử tha mạng!”

Tống Tử Kính vừa nghe cô nói như vậy, có chút ngưng ngừng

“Tại hạ chẳng qua răn dạy vài câu, cũng không có ý muốn lấy mạng cô.”

Tha cho tôi đi!

Tần Hiểu Nhiễm vò tóc, quyết định trước khi mình biến thân thành Hồng Thái Lang* nên nhanh chóng đem Tống công tử ném tới phòng thay quần áo.

Cô rút cuộc lười nói chuyện, tóm lấy Tống Tử Kính chạy như điên tới phòng thay quần áo.

Tống Tử Kính là người học võ, tuy rằng không thể nói là rất cao thâm, nhưng đẩy một nữ tử ra thì không thành vấn đề. Nhưng hần phát hiện nữ tử này tuy rằng khí lực lớn, nhưng đan điều trống rỗng, không biết võ, nghĩ rằng có lẽ sẽ không thể lừa mình, liền để cô lúi đi. Về lời nói “Nam nữ thụ thụ bất thân”, cũng thức thời không nói ra miệng.

*Hồng Thái Lang (tên tiếng anh Wolnie) – nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình Ngưu Khí Trùng Thiên (Pleasant Goat and Big Big Wolf)

Hồng Thái Lang là 1 nàng sói danh đá, xảo quyệt, vừa yêu vừa hận chồng là Khôi Thái Lang (Wolffy). Bên ngoài, Thái Lang là người bạo lực và tàn ác nhưng nội tâm của cô lại là 1 nàng sói dịu dàng và rất yêu chồng.

5. Chương 5

Editor: mèomỡ

Vào phòng thay quần áo, Tống Tử Kính còn chưa kịp quan sát kĩ căn phòng, đã bị Tần Hiểu Nhiễm đẩy vào phòng tắm. Tần Hiểu Nhiễm đem quần áo sạch sẽ ném vào bên trong, đóng cửa lại.

“Tống tiên sinh mau tắm rửa, nước để ấm một chút, mới nóng người lên được.”

Tống Tử Kính đánh giá gian phòng không có cửa sổ này.

Chỉ thấy trên tường trên đất đều khảm gạch Lưu Ly màu trắng ngà, trên đầu có cái đèn Lưu Ly nho nhỏ hình tròn, cũng không biết dùng dầu gì thấp, sáng rọi như ban ngày.

Trong phòng còn có một đồ vật hình dạng quái dị, gồm sứ trắng noãn giống bồn cầu, đặt dựa vào tường. Trên tường treo một cái hộp nhỏ kì lạ, phía dưới lộ ra một đoạn giấy mềm.

Tống Tử Kính xé một đoạn, sờ sờ, lại nhìn nhìn bồn gồm sứ giống như bồn cầu kia, cũng đoán được tám phần chúng nó dùng để làm gì.

Nhưng cái mảnh che chất liệu quái dị, với ống sắt treo trên tường này, lại không biết dùng để làm gì?

Nữ tử tên Hiếu Nhiễm bảo mình tắm rửa thay quần áo. Nhưng nơi này tuy có một cái bồn gồm sứ to có thể để cho một người nằm vừa, nhưng không có nước.

Thôi được. Tống Tử Kính ngồi xuống ngay tại chỗ, vận nội công tâm pháp, thân thể dần dần nóng lên, đuổi đi rét lạnh.

Tần Hiếu Nhiễm ở bên ngoài đợi nửa ngày cũng chưa nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nước, không khỏi gõ cửa hỏi: “Tổng tiên sinh, ngài ổn chứ?”

Tống Tử Kính đang vận công, hoàn toàn không nghe được tiếng gọi của Tần Hiếu Nhiễm.

Tần Hiếu Nhiễm lo lắng, lại gõ cửa, gõ vài cái, bên trong vẫn không có hồi âm.

Hổng bét rồi ! Có phải là té xỉu rồi hay không?

Tần Hiếu Nhiễm lo lắng, càng nghĩ càng bất an, vội xoay mở cửa phòng tắm, vọt vào.

Tống Tử Kính thân trên, đang mặc một cái quần lót nam CK về mặt hoang mang quay đầu lại. Ở trong nhà quen có thị nữ sai vặt hầu hạ tắm rửa, hẳn cũng không cảm thấy bị nữ nhân thấy có gì không ổn, hẳn chỉ nghiêm túc hỏi: “Đây là cái gì?”

Mặt Tần Hiếu Nhiễm từ trắng chuyển xanh, lại chuyển sang trắng. Cô lại có thể đứng lại, không hét lên cũng không bùm mặt chạy đi, cũng dùng giọng điệu thật nghiêm túc trả lời: “Đây là quần lót. Trong túi còn có áo trong giữ ấm, tất cùng áo tắm. Khăn lông trên giá treo, máy sấy tóc ở bên ngoài. Ngài còn cần gì nữa không?”

“Không cần, lui ra đi.” Tống Tử Kính theo bản năng bày ra bộ dáng lão gia.

Tần nha hoàn cũng thật nghe lời lui xuống. Cô khóa chặt cửa, ngồi trên sofa, một vệt ửng hồng từ cổ lan đến ót, đỉnh đầu bốc khói.

. . . . . Không thể tưởng tượng được, Tống Tuấn Hiền suốt ngày thuốc lá rượu chè, thịt cá kia, đáng người lại. . . . .

Tần Hiếu Nhiễm bùm mặt, ở trong lòng ra sức phỉ nhổ bản thân.

Không được đâu, Hiếu Nhiễm! Hẳn cận bã như vậy, cho dù thân trên tinh luyện thân dưới hùng vĩ, cũng không thể thay đổi sự thức hẳn là cận bã trong cận bã. Người là một phụ nữ lý trí, không thể để thân thể cơ bắp của hẳn mê hoặc! Cho dù vân da kia thon dài như vậy, da thịt kia bóng loáng như vậy, viên ngọc trai thấm nước kia. . . . .

A không được không được! Mau nghĩ sang chuyện khác, nghĩ đến miếng đậu phụ đi! Nghĩ lại hẳn lúc bình thường moi cứt mũi thích bắn loạn khắp nơi, nghĩ lại hẳn thích ăn rau họ còn nắc cục, nghĩ lại hẳn cởi giày có thể xông chét con gián, nghĩ lại hẳn làm khó dễ mình. . . . .

Nghiên cứu nửa ngày, rốt cục thuận lợi thay xong quần áo Tống Tử Kính đi ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy nữ tử tên Hiếu Nhiễm đang ngồi ở một trên băng ghế làm bằng vải, ôm mặt, cười rồi lại nhú mày, mặt hết đỏ lại trắng.

“Hiếu Nhiễm cô nương?”

Tần Hiểu Nhiễm nhảy lên như bị điện giật, ha ha cười hai tiếng, “Ngài thay xong quần áo rồi hả? Tôi pha chút rẽ bản lam*, ngài mau uống đi. Nếu cảm thấy đau đầu, nhất định nói với tôi.”

rẽ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh

Tống Tử Kính đương nhiên biết rẽ bản lam có tác dụng gì. Thuốc này tuy hơi ngọt một chút, nhưng cũng là tâm ý của cô nương nhà người ta, không thể cự tuyệt.

Nhưng cốc sứ này trang trí rất kỳ lạ, hình vẽ bên trên người không ra người quỷ không ra quỷ, còn viết chữ kỳ quái. Còn có căn phòng này, trên bàn chất đồng sơn phấn, vô cùng vừa bộn. Nhìn cái bàn thì rất rẻ mạt, nhưng mặt kính thủy tinh phía trên trong suốt, hiển nhiên là vật vô giá. Còn có ghế dựa này nữa, cũng không biết nhét bao nhiêu bông vải vào, ngồi xuống liền chìm cả nửa người xuống, tuy rằng thoải mái, nhưng không quen.

Nhìn Tống Tử Kính lại bắt đầu như đi vào cõi thần tiên, bong bóng màu hồng của Tần Hiểu Nhiễm cũng dần dần tan biến. Cô vỗ vỗ mặt, nhanh chóng từ trong mơ mộng quay trở về với hiện thực, với thân phận trợ lý.

Tóc Tống Tử Kính vẫn ẩm, ở trong phòng tắm hẳn có lau qua một chút, thật dài, rủ trên vai.

“Sao ngài còn chưa tháo tóc giả xuống.” Tần Hiểu Nhiễm đi qua, “Không phải luôn nói đội không thoải mái à. Như vậy sẽ dễ cảm mạo.”

Nói xong, Tần Hiểu Nhiễm đưa tay bắt lấy, kéo một phát lại kéo một phát.

Đầu Tống Tử Kính nghiêng nghiêng theo.

“Hử?” Trước kia kéo một cái là rơi xuống mà.

Lại kéo phát nữa. Đầu Tống Tử Kính lại nghiêng theo.

Tần Hiểu Nhiễm ha ha cười hai tiếng, có chút khó thở, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Dùng sức kéo!

Cả người Tống Tử Kính cũng nghiêng theo.

“Cái kia. . . . . Hiểu Nhiễm cô nương?”

“Lập tức xong ngay!” Tần Hiểu Nhiễm nghĩ tôi không tin không tháo được một bộ tóc giả. Hai tay cô đưa lên, dùng sức kéo tóc xuống.

Hai tay đều bị cầm lấy.

Tóc đen như tơ từ giữa ngón tay chảy xuống.

“Cô nương, tuy rằng tại hạ không biết phong tục của quý địa, nhưng ở quê hương ta, thân thể da tóc đều là cha mẹ ban cho, không thể tùy tiện làm tổn hại. Hơn nữa, cho dù cô nương muốn cắt ngắn dùm tại hạ, cũng xin cô dùng dao cắt thì hơn. Tuy tại hạ là nam tử da dày thịt béo, nhưng cũng rất đau.”

Nói xong, Tống Tử Kính thả tay cô nương nhà người ta ra, quay đầu tặng một nụ cười thân thiết hòa ái.

Tần Hiểu Nhiễm chỉ cảm thấy có một tia chớp từ vũ trụ mệnh mông đánh thẳng xuống chính giữa đầu cô, đánh cô tan xác không còn mảnh da.

6. Chương 6

Editor: mèmỡ

Tóc Tổng Tuấn Hiền, chỉ hơi dài, không quá lỗ tai, còn nhuộm thành màu nâu. Tuyệt đối, tuyệt đối giống người trước mắt, tóc dài mọc từ da đầu, đen bóng bóng loáng không gàu không gấy không chẻ ngọn có thể đi đóng quảng cáo . . . . . Tóc. .

Tóc ơi tóc, nói với tôi, làm thế nào mà trong nháy mắt liền dài như vậy?

Tần Hiểu Nhiễm ngẩn người, Tổng Tử Kính tự vuốt vuốt tóc. Hắn không quen để tóc tai bù xù, đáng tiếc cột tóc trâm cài sớm không biết tung tích.

“Cô nương, có trâm cài tóc hoặc là khăn vải, cho ta mượn cột tóc.”

Linh hồn Tần Hiểu Nhiễm còn chưa trở về cơ thể, nhưng thân thể có thói quen phục tùng đã tự hành động, lấy một cái dây chun từ trong ví, đưa tới.

Tổng Tử Kính cảm thấy cái dây nhỏ nhỏ này thật sự là vô cùng kỳ diệu, lại có thể tùy ý kéo dài. Hắn kéo tới kéo lui, nghiên cứu tỉ mỉ, Tần Hiểu Nhiễm ngồi bên cạnh nhìn, một đường hắc tuyến xuất hiện.

“Cái kia, Tổng tiên sinh, tôi sấy tóc cho ngài trước.” Tần Hiểu Nhiễm phục hồi tinh thần, tìm máy sấy sấy tóc cho Tổng Tử Kính.

Máy sấy tóc vang lên tiếng ông ông. Tổng Tử Kính không khỏi phát hoảng, dây chun trên tay trượt ra, bắn ra giống một viên đạn, trúng giữa mặt Trương Lôi đang đẩy cửa vào.

Trương Lôi “Trúng ám khí” lão đảo một cái, ôm cái mũi gào lên, nước mắt tuôn ra ào ào.

“Xin lỗi! Là tại hạ thất thủ! Đại ca không sao chứ?” Tổng Tử Kính thấy thế, vội đứng lên xin lỗi.

Trương Lôi nghĩ Tổng nhị thiếu này bị làm sao vậy, trước kia đừng nói không những không gọi hắn là đại ca, sau lưng còn gọi hắn là Lôi Lão Hổ.

Tần Hiểu Nhiễm vội cứu hoả, cầm khăn ẩm cho Trương Lôi bịt mũi.

Tổng Tử Kính á náy nói: “Đại ca, tại hạ có chút hiểu biết y thuật, xin để tại hạ xem cho ngài.”

“Không, không sao.” Trương Lôi xua tay. Anh mà biết y thuật, phụ khoa chắc?

“À, nhị thiếu, tôi có việc muốn nói với ngài. Hiểu Nhiễm, cô cũng ngồi xuống nghe đi.”

Tổng Tử Kính gặp tư thế này, nghĩ rằng người trước mắt này phỏng chừng mới là người chủ sự, liền ngồi ngay ngắn. Nhưng không nghĩ tới cô nương Hiểu Nhiễm kia cũng đặt mông ngồi bên cạnh hắn, không biết hổ thẹn chút nào. Hắn vừa sợ vừa thẹn, muốn ngồi dịch ra một chút, chợt nghe Trương Lôi tuôn ra một tin tức kinh người.

“Bên tôi mới nhận được điện thoại, chị gái ngài, Tổng Tử Mân phu nhân, gặp tai nạn xe cộ ở Anh quốc, không cứu được qua đời rồi.”

Trương Lôi nói xong câu này, cũng không thấy Tần Hiểu Nhiễm khiếp sợ cùng Tổng Tử Kính hoang mang, vội vàng làm ra bộ dáng cực kỳ bi thương. Huống hồ, không may, Tổng phu nhân gặp chuyện trong đường hầm. Cô khi còn sống sống cuộc sống như nữ vương, lúc chết lại đi con đường giống vương phi. Cả đời này cũng là truyền kỳ rồi.

“Là anh rể ngài – Đồng tiên sinh gọi điện thoại cho tôi biết. Ngài ấy đang bay qua đó nhận mặt di thể rồi. Ngài ấy nói sẽ mang theo di thể chị gái ngài về nước an táng, cho nên mời ngài về thành phố A trước, ở nhà chờ ngài ấy. Ngài ấy còn có rất nhiều việc muốn thương nghị cùng ngài.”

Nói xong, giờ phút này Trương Lôi mới ngẩng đầu, dùng một đôi mắt nén lệ (do bị dây chun bắn trúng), nhìn Tổng Tử Kính đang đại ra.

“Nhị thiếu, xin hãy nén bi thương. Tôi đã nói chuyện với đạo diễn rồi, bộ phim này tạm thời ngừng một thời gian. Tôi phải lập tức đi đặt vé máy bay. Tôi cùng Hiểu Nhiễm sẽ đi cùng ngài.”

Trong đầu Tổng Tử Kính còn đang suy nghĩ. Hiển nhiên, những người này nhận nhầm hắn thành “Nhị thiếu” Tổng gia, mới có đủ chuyện lúc trước. Mà trưởng tử trong nhà nhị thiếu này cố tình vào lúc này bất hạnh qua đời, cô gia mời tiểu cữu về nhà lo tang sự.

Tuy rằng không biết tỷ phú kia làm thế nào mà “bay” qua nhận di thể, cũng không hiểu cái gì là “phim” ngừng một thời gian, nhưng nhận sai người cũng không phải là việc nhỏ.

“Vị đại ca này, chỉ sợ các vị nhận sai người.” Tống Tử Kính thành khẩn nhắc nhở, “Tại hạ chẳng phải nhị thiếu trong miệng các vị. Tại hạ. . . . .”

“Nhị thiếu, đừng đùa nữa.” Trương Lô không đợi hắn nói xong liền ngắt lời hắn, nói “Tôi biết bình thường Tống phu nhân rất yêu thương ngài, cô qua đời, ngài nhất thời không chấp nhận được. Nhưng đây là lúc ngài nghĩ cho bản thân mình sao? Không Phải! Tống gia chỉ có một người nối dõi tông đường là ngài, chị gái ngài đã không còn, ngài không nên tiếp tục gây chuyện nữa.”

Tống Tử Kính dở khóc dở cười, giải thích: “Tại hạ thực sự không phải là nhị thiếu gì đó. Tại hạ họ Tống, tên Kính, nhân sĩ ở Thiên Lan.”

“Tôi biết, tôi biết.” Trương Lô không kiên nhẫn, “Tống Tuấn Hiền là nghệ danh của ngài, ngài tên Tống Tử Kính. Quê ở huyện Điền Lan.”

Tống Tử Kính trở mặt, không đoán được thiên hạ còn có chuyện khéo như vậy. Hắn thấy không khuyên bảo được người này, liền chuyển hướng sang Tần Hiểu Nhiễm.

“Cô nương, cô cần phải tin tại hạ. Ta thực sự không phải là nhị thiếu Tống gia.”

Tần Hiểu Nhiễm vừa giựt tóc Tống Tử Kính, trong lòng nhủ thầm, lại bị tin Tống Tử Mân qua đời đả kích, đầu óc sau một lúc lâu không kịp hoạt động.

Nếu nói người trước mắt là tên Nhị Thế Tổ* kia, sao lời nói cử chỉ của hắn lại quái dị, tóc lại dài nhanh như thế. Nhưng nếu nói hắn không phải, thì dung mạo này, dáng người này, sao lại giống Tống Tuấn Hiền như đúc?

Chẳng lẽ. . . . .

Trong đầu Tần Hiểu Nhiễm chợt lóe lên vàng sáng.

* Nhị thế tổ : đời cha có tiền có quyền có thế, đến đời con chỉ lo ăn chơi đàn đúm hưởng thụ, chẳng làm nên trò trống gì.

7. Chương 7

Editor: mèmỡ

Tống Tử Kính thấy hai mắt cô sáng ngời, còn tưởng rằng cô đã biết mình nhận sai người, đang cảm thấy may mắn thì Tần Hiểu Nhiễm nói: “Chẳng lẽ lúc anh rơi xuống nước bị sinh vật không rõ nhập vào hả?”

“Cô. . . . . đừng nói bậy!” Tống Tử Kính tức giận đến trách cứ nói, “Tại hạ thần trí rõ ràng, xử sự đâu vào đấy, đâu có dấu hiệu tà vật nhập vào?”

“Đủ rồi!” Một chân Trương Lô dẫm lên bàn trà, nắm tay rít gào, “Bây giờ là lúc cãi nhau sao? Không phải! Bây giờ là lúc tranh đoạt di sản! Nhị thiếu, anh rể họ Đổng của ngài là vợ chồng hợp pháp, có thể được nhận một nửa gia sản Tống gia nhà ngài. Chẳng lẽ ngài không sót ruột chút nào?”

Tống Tử Kính cảm thấy khó hiểu. Tiền nhà tỷ phú, tiểu cừu như hắn đi tranh làm gì?

“Họ Đổng đã sớm nhìn ngài không vừa mắt, lần này nếu hắn lấy được gia sản, chuyện đầu tiên làm là gì? Chính là ‘chém’ bộ phim truyền hình này! Đến lúc đó, tất cả chúng ta đều không cơm ăn!”

Tần Hiểu Nhiễm nghe thế, cũng sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Công việc hầu hạ Tống Tuấn Hiền tuy rằng thật ngu ngốc, nhưng tiền lương Tống Tử Mân trả cho chức trợ lý này gấp năm lần. Tiền điện tiền thuê nhà đều dựa vào số tiền này đó!

“Nhưng cũng thật vớ vẩn.” Tống Tử Kính bình thản nói, “A tỷ đã xuất giá, đồ cưới đương nhiên do nhà chồng tiếp nhận. Sao có thể vì tỷ qua đời, lại đi lấy đồ cưới về?”

Trương Lôi hít vào một hơi, giật tóc trên đầu, “Vũ Quang trị giá hai mươi tỷ đó thiếu gia của tôi ơi! Đây là vấn đề đồ cưới sao? Không phải! Đây là mấu chốt sinh tử cho cuộc đời của chúng ta sau này đấy!”

Tần Hiểu Nhiễm nghĩ đến tiền thuê nhà, cũng nhảy ra giúp Trương Lôi, “Nhị thiếu, trước lúc di chúc được công bố, tuyệt đối không thể từ bỏ hi vọng! Nghĩ đến bộ phim truyền hình anh đã bỏ bao nhiêu tâm huyết như vậy, nếu bị ngừng, chẳng lẽ anh không đau lòng sao?”

Tống Tử Kính thật trực tiếp mà tỏ vẻ, “Tại hạ không hiểu cô nương đang nói gì.”

Tần Hiểu Nhiễm bị đả kích tại chỗ.

“Được rồi, đừng cãi cọ.” Trương Lôi cúp điện thoại, “Tôi đã đặt vé lúc tám giờ rưỡi tối nay. Hiểu Nhiễm cô nhanh chóng thu dọn, chúng ta đến sân bay dùng cơm chiều. Tôi đi lấy xe, hai người nhanh lên một chút.”

Tần Hiểu Nhiễm biết chuyện quá khẩn cấp, cũng chẳng quan tâm nghiên cứu Tống Tuấn Hiền quái dị thế nào, nhanh chóng đi đóng gói hành lễ. Cô vẫn không quên lục áo khoác ra, bảo Tống Tuấn Hiền đi thay.

Tống Tử Kính thấy mình biện giải thế nào đều bị coi như gió thoảng qua tai, đành phải tự mình an ủi, là bọn họ vì tin dữ mà nhất thời hoa mắt ù tai thôi. Chờ hấn gặp người thân của Tống Nhị công tử này, giáp mặt giải thích, có lẽ còn có chút hiệu quả.

Hấn lại vào phòng tắm lần nữa, vừa nghiên cứu, vừa thay áo khoác cùng giày. Giày này rất mềm nhẹ thoải mái, nhưng đã quen áo bào quần rộng, Tống công tử thấy rất khinh thường quần jeans bó sát hai chân kia. Quần lót nhỏ nhỏ cũng luôn làm cho người ta không thoải mái. Thật không biết nam tử nơi này làm thế nào mà chịu được.

Tần Hiểu Nhiễm thấy hấn thay xong áo khoác, lại còn bọc áo choàng tắm bên ngoài, chỉ hận mình không thể đưa tới một tia sét đánh chết luôn cái tên trước mắt này thôi.

“Tống tiên sinh, bây giờ đã không lưu hành loại. . . . . phối đồ hỗn loạn này rồi. Phiên ngài cởi áo chàng tắm, mặc áo bành tô tôi đưa cho ngài đi.”

Tống Tử Kính vốn cảm thấy vạt áo ngoại bào này rất hẹp, đai lưng quá mức đơn sơ, Tần Hiểu Nhiễm liền đưa qua một chiếc áo bành tô dạ. Tống Tử Kính làm Quan Lão Gia nhiều năm như vậy, đương nhiên là biết nhìn hàng. Hàng len dạ này chỉ tính trung đẳng, nhưng cũng mềm mại thoải mái.

Tần Hiểu Nhiễm thu thập xong hành lý, thấy Tống Tử Kính còn xõa tóc, đứng ở đó vẻ mặt mờ mịt.

Cô thở dài một hơi, kéo Tống Tử Kính ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm cái lược chải cho hấn. Tóc mềm mại nhanh chóng thẳng ra, cái trán trơn bóng lộ ra. Ở hiện thời, tóc mái đàn ông còn dài hơn phụ nữ, nhìn thấy cái trán như vậy, Tần Hiểu Nhiễm cũng không khỏi cảm thán dung mạo Tống Tuấn Hiền quá tốt.

“Hiểu Nhiễm. . . . . Cô nương, ” Tống Tử Kính gọi một tiếng Tần Hiểu Nhiễm đang ngắt người , “Cô nương cũng không tin ta không phải nhị thiếu của các cô sao?”

Tần Hiểu Nhiễm nhìn nhìn tóc trong tay, lẩm bẩm nói: “Hấn. . . . . tóc ngắn. . . . .”

Tống Tử Kính thấy cô dao động, cực kỳ vui mừng nói: “Cô nương, các cô thật sự nhận sai người.”

“Sao có thể?” Tần Hiểu Nhiễm nghiêm túc nói, “Lúc trước rơi xuống nước chỉ có một mình anh, từ trong nước cứu ra, cũng chỉ có anh. Nếu chỉ là người có khuôn mặt giống nhau, cũng không khả năng này.”

“Nhưng cô nương, tại hạ đích xác không phải nhị thiếu trong miệng các cô. Tại hạ chỉ có huynh trưởng cùng muội muội, không có tỷ tỷ.”

Tần Hiểu Nhiễm trừng mắt nhìn, Tống Tử Kính cũng trừng mắt nhìn.

Cân bằng trong lòng dao động, một khoản nợ từ trên trời giáng xuống, nháy mắt bao phủ lý trí của Tần cô nương .

Cái gì mà nhị thiếu thật giả, cái gì mà tóc dài tóc ngắn. Người nghèo chí ngắn, giờ phút này nếu như có sai sót, cô sẽ đói bụng.

“Mặc kệ anh là nhị thiếu thật, hay là ‘chữ’ nhị thiếu, đã không còn quan trọng nữa rồi.” Ý chí Tần Hiểu Nhiễm kiên định, phía sau xuất hiện sóng thần cuộn cuộn, “Từ giờ trở đi, anh chính là nhị thiếu Tống gia – Tống Tử Kính! Anh chính là hi vọng của chúng tôi!”

“Ôi chao, ai, ôi?” .

“Giữ vững tinh thần đến đây đi, Nhị thiếu gia! Vì tương lai của anh, vì cả đoàn làm phim cần ăn cơm, đừng cảm xông lên đi, cùng anh rể anh tranh đoạt di sản đi!”

“Cái gì?”

“Mạnh mẽ giữ lấy quyền lợi cùng tài sản của bản thân, làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất đi!”

Tần Hiểu Nhiễm không cho Tống Tử Kính cơ hội biện giải. Cô phát huy bản sắc trợ lý, xuống tay như bay, quần khăn quàng cổ cho Tống Tử Kính, đeo mắt kính, chụp cái mũ lưỡi trai lên đầu hắn. Sau tay trái cô cầm hành lý, tay phải kéo người, bước đi như bay, chạy như điên ra cửa.

Tống Tử Kính nhìn thấy Trương Lôi nhô đầu ra khỏi một cái hòm sắt màu xám có bánh xe, vẫy tay với bọn họ. Hắn còn chưa tới kịp đặt câu hỏi, đã bị Tần Hiểu Nhiễm nhét vào hòm sắt này.

“Cài dây an toàn!” Lớn lên có bộ dáng giáo viên dạy văn, lại có linh hồn tay đua xe – Trương Lôi vuốt ve tay lái, máu trong người đã bắt đầu cháy hừng hực.

Tần Hiểu Nhiễm lập tức cài dây an toàn cho mình cùng Tống Tử Kính, trận địa đã sẵn sàng đón quân địch.

“Xin chờ một chút, đây là. . . . .”

Tiếng động cơ ầm vang nháy mắt nuốt mất kháng nghị của Tống Tử Kính, chiếc xe việt dã bốn chỗ phi thẳng về phía sân bay.

*****

Cùng lúc đó hoàng cung Đông Tề.

Sau bữa cơm chiều, để hậu hai người tản bộ trong hoa viên, nhân nhả trò chuyện.

“Giờ phút này không biết Tống tiên sinh đang ở nơi thoải mái yên tình nào đây? “

“Đại khái là núi rừng u tĩnh.”

“Có lẽ sau nhà còn có suối nước nóng ấy chứ.”

“Nhất định là đang ngâm mình trong suối nước nóng, uống rượu ngon.”

“Nương tử, mấy ngày tết, một nhà chúng ta cũng đi Lễ Tuyền cung ngâm suối nước nóng đi.”

“Tốt! Cũng không phải chỉ có Tống Tử Kính hắn mới biết hưởng thụ.”

“Phải đó.”

Có lẽ, chuyện xưa còn dài mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-khoi-dau-moi>